RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 222.622 van 26 februari 2013
in de zaak A. 203.995/XIV-34.059

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Annelies Bottelier
kantoor houdend te 8501 Heule
Kortrijksestraat 35
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 12 maart 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 74.685 van 7 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8264 van 26 maart 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 december 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Elisa Van Broeck, die loco advocaat Annelies Bottelier verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker dient op 11 april 2011 via het Belgische consulaat te Mumbai (India) een aanvraag voor een visum voor kort verblijf (type C) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verwerpt de aanvraag met een beslissing van 3 mei 2011.

Op 23 mei 2011 stelt de verzoeker tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaart het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 7 februari 2012 niet-ontvankelijk omdat de periode waarvoor het visum werd aangevraagd in het verleden ligt en de verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van de artikelen 39/2, § 2, en 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 149 van de Grondwet op. Hij licht dit als volgt toe:

> "Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.
>
> Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen preciseert dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing geen nut oplevert daar de gemachtigde van de staatssecretaris, wanneer hij ten gevolge van de nietigverklaring een nieuwe beslissing zou moeten nemen, niets anders kan dan vaststellen dat de periode waarvoor het visum kort verblijf aangevraagd wordt, in het verleden ligt en dat voor het verleden geen visum kan worden uitgereikt.
>
> Terwijl er in hoofde van verzoeker wel degelijk een belang bestaat dat persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd is.
>
> Verzoeker vulde met het oog op de visumaanvraag een visumaanvraagformulier in op 11.04.11, waarop onder nr. 29 aan hem werd gevraagd om de voorziene datum van aankomst in de Schengenzone en vertrek uit de Schengenzone te vermelden.
>
> Zo heeft verzoeker vermeld: aankomst op 26.04.11 en vertrek op 02.07.11 (stuk 2).
>
> Niettegenstaande verzoeker alle vereiste documenten had voorgelegd bij zijn visumaanvraag, werd op 03.05.11 een beslissing tot weigering van de afgifte van het visum betekend.
>
> In deze beslissing wordt vermeld dat verzoeker binnen een termijn van dertig dagen een beroep tot nietigverklaring kan worden aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in toepassing van art. 39/2 §2 van de Wet van 15.12.1980. Een vordering tot schorsing kan binnen dezelfde termijn worden ingediend.
>
> Verzoeker diende een vordering tot nietigverklaring van de weigeringsbeslissing op 03.05.11. Een vordering tot schorsing werd niet ingediend wegens niet nuttig gelet op de aard van de zaak; het betreft immers geen uitwijzing doch een visumaanvraag kort verblijf.
>
> Gezien enerzijds het gegeven dat verzoeker een periode van verblijf diende op te geven bij de visumaanvraag en anderzijds de weigeringsbeslissing vermeldt dat er een beroepsmogelijkheid is, en verwerende partij vervolgens stelt dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring te wijten aan de opgegeven verblijfsperiode, wordt aan verzoeker een rechtsmiddel ontzegd.

In dergelijke omstandigheid heeft verzoeker de facto geen enkele mogelijkheid om een beroep in te dienen.

Immers, verzoeker is verplicht een verblijfsperiode op te geven en ingeval van weigering zal, na aangetekend beroep, deze verblijfsperiode steeds in het verleden liggen, hetgeen zal leiden tot onontvankelijkheid.

Bij een eventuele nietigverklaring is de staatssecretaris wel degelijk bij machte om een visum af te leveren voor een toekomstige periode, temeer daar de verblijfsperiode geen reden uitmaakte om het visum te weigeren.

Zodoende is het belang in hoofde van verzoeker aangetoond.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 39/2 §2 van de Wet van 15.12.1980 die voorziet in de beroepsmogelijkheid tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nu er in casu de facto geen beroep mogelijk is, te wijten aan de in het verleden liggende beoogde verblijfsperiode die leidt tot onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang.

Dat uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bestreden beslissing geen draagkracht vindt in de motieven ervan.

Aangezien verzoeker om bovenstaande redenen meent dat het door hem aangevoerde middel ernstig is.”.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord het volgende:

“In een enig middel voert verzoeker de schending aan van 'de motiveringsplicht', meer bepaald de schending van het artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 149 Grondwet. Tevens voert verzoeker de schending aan van artikel 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt voor dat hij enerzijds een periode van verblijf diende op te geven bij zijn visumaanvraag en anderzijds de weigeringsbeslissing vermeldt dat er een beroepsmogelijkheid is, terwijl verwerende partij vervolgens stelt dat er geen belang is bij het beroep, hetgeen volgens verzoeker tot gevolg heeft dat hem een rechtsmiddel wordt ontzegd.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte.

Verwerende partij laat gelden dat artikel 149 van de Grondwet stelt dat elk vonnis met redenen is omkleed. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed.

De jurisdictionele motiveringsplicht, zoals vervat in de door verzoeker aangehaalde artikelen, geldt als een vormvereiste doch betreft niet de vraag of de inhoud van de motieven juist is of verkeerd.

"Het is voor de beoordeling van de jurisdictionele motiveringsplicht niet relevant of die motivering inhoudelijk juist is of niet" (R.v.St. nr. 216.324 van 17 november 2011, www. raadvst-consetat.be).

"De bij artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet -al ware die redengeving verkeerd of onwettig- die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Bij de beoordeling of artikel 149 van de Grondwet is nageleefd is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Het gaat er daarbij dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is; alleen een gemis aan motivering -of daarmee

gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven- maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet" (R.v.St. nr. 186.908 van 8 oktober 2008, www. raadvst-consetat.be).

Ter zake laat de verwerende partij verder gelden dat een uitspraak gemotiveerd is wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet die hem ertoe brengt de beslissing te nemen (zie R.v.St. nr. 205.004 dd. 10.06.2010).

De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat de verplichting tot motivering opgelegd door het artikel 39/65 Vreemdelingenwet impliceert dat de administratieve rechtsinstantie de middelen en argumenten, aangehaald door de verzoeker, moet onderzoeken, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenwel niet op alle gedetailleerde argumenten van de vreemdeling dient in te gaan voor zover het arrest wel de pertinente motieven bevat waaraan de uitspraak is opgehangen (R.v.St. nr. 198.981 van 16 december 2009).

Uit het verzoekschrift tot cassatie blijkt dat verzoeker wel degelijk kennis heeft genomen van de motieven van het bestreden arrest, terwijl hij feitelijke en juridische kritiek levert op de inhoud van deze motieven.

Met de concrete redengeving in het bestreden arrest is wel degelijk voldaan aan de vereisten van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. Er valt immers duidelijk uit af te leiden waarom de eerste rechter besluit dat verzoekende partij geen belang had bij haar vordering.

Het arrest wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en is afdoende gemotiveerd. De verwerende partij meent dat derhalve aan de motiveringsplicht van jurisdictionele beslissingen is voldaan, aangezien het bestreden arrest duidelijk de redenen vermeldt waarop zij werd gesteund.

Het onderdeel van het middel waarin de schending wordt aangevoerd van artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet en artikel 149 Grondwet, is dan ook ongegrond.

Verder kan verzoeker evenmin dienstig de schending voorhouden van artikel 39/2 §2 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel stipuleert dat "§ 2. De Raad doet uitspraak bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt verricht kan de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Vooraleer echter het beroep ten gronde kan worden beoordeeld, gaat de rechter in vreemdelingenzaken na of de ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn vervuld.

Zo wordt o.m. nagegaan of de verzoekende partij belang heeft bij de vernietiging van de bestreden akte.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang ook persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het belang waarvan de verzoekende partij blijk dient te geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak in die zin dat de verzoekende partij

moet aantonen dat zij op dat ogenblik nog een tastbaar voordeel kan halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing (cf. RvS 13 januari 2004, nr. 127.068).

In casu werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat verzoeker een visum kort verblijf heeft aangevraagd voor de periode van 26.04.2011 tot 02.07.2011.

Het is vervolgens niet kennelijk onredelijk om op 07.02.2012 te oordelen dat een nietigverklaring van de bestreden beslissing aan verzoeker geen enkel nut kan verschaffen, vermits de gemachtigde van de Staatssecretaris, na een eventuele vernietiging van de (oorspronkelijk) bestreden beslissing, niets anders kan dan vaststellen dat de periode waarvoor het visum aangevraagd werd, reeds verstreken is.

Een eventuele vernietiging van de in casu aangevochten beslissing kan aan verzoeker dan ook geen enkel nut opleveren.

Daarenboven heeft de rechter in vreemdelingenzaken ter zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de raadsman van verzoeker dit aspect voorgelegd, waarna de raadsman van verzoeker antwoordde 'zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen'.

Verwerende partij ziet ook niet in welk belang verzoeker meent te kunnen hebben bij zijn kritiek.

Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat de rechter in vreemdelingenzaken artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft binnen de grenzen van haar annulatiebevoegdheid geheel terecht vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is bij gebrek aan het vereiste belang.

Voor zoveel als nodig, verzoeker kan niet dienstig betwisten dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat het loutere feit dat men gelijk zou kunnen krijgen, de vernietiging van administratieve rechtshandelingen niet wettigt, gelet op het feit dat een louter onrechtstreeks belang (zoals de toekenning van een schadevergoeding, een potentiële invloed op een toekomstige beslissing) niet volstaat.

"In de memorie van antwoord werpen de verwerende partijen op dat het beroep als niet-ontvankelijk moet worden afgewezen wegens het ontbreken van het vereiste actueel belang in hoofde van de verzoeker. Met de bestreden beslissing wordt namelijk een vergunning klasse C ingetrokken die geldig was tot 4 september 2007. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de ingetrokken vergunning brengt mee dat de verzoeker geen actueel belang meer heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5. In zijn memorie van wederantwoord en laatste memorie wijst de verzoeker erop dat hij nog steeds een "erg groot belang" heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing met het oog op een na een annulatiearrest in te leiden procedure om schadevergoeding te verkrijgen voor de geleden winstderving.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kunnen de beroepen tot nietigverklaring voor de Raad van State worden gebracht door elke partij welke doet blijken van een benadeling of van een belang De verzoekende partij moet doen blijken van het rechtens vereiste, rechtstreeks, persoonlijk, zeker en actueel belang bij de gevraagde vernietiging.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert. Dit voordeel moet in principe

meer zijn dan de genoegdoening verbonden met het horen onwettig verklaren van de bestreden beslissing.

De finaliteit van het vernietigingscontentieux bestaat erin onwettige rechtshandelingen met terugwerkende kracht uit de rechtsorde te bannen. Het ingeroepen belang dient in relatie tot die finaliteit te staan. Te dezen voert de verzoeker geen actueel belang aan dat gericht is op het verkrijgen van een uitvoerbare vergunning voor de exploitatie van een kansspelinrichting. Het belang dat er louter in bestaat een individuele administratieve rechtshandeling bij arrest onwettig te horen verklaren, om vervolgens op grond van deze, met gezag van gewijsde beklede uitspraak, een vordering tot schadevergoeding voor de gewone rechter beter te kunnen ondersteunen, is geen belang dat verbonden is aan de nietigverklaring of aan het doen verdwijnen van de bestreden akte uit de rechtsorde, maar een belang dat er uitsluitend in bestaat een middel gegrond te horen verklaren. Een dusdanig belang is een onrechtstreeks belang. Een louter onrechtstreeks belang volstaat niet om een ontvankelijk beroep tot nietigverklaring in te stellen of om een ingesteld beroep ontvankelijk te houden. Overigens kan ook de gewone rechter die gevat is om uitspraak te doen over de vordering tot schadevergoeding de fout van de overheid vaststellen. Het louter gelijk krijgen op zich wettigt niet de gevraagde vernietiging.

De exceptie is gegrond. Er dient te worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het beroep." (R.v.St. nr. 208.668 van 04.11.2010)

Tot slot laat verwerende partij gelden dat uit het voorgaande duidelijk blijkt dat verzoeker over een effectief rechtsmiddel beschikte, en zijn beroep terecht werd afgewezen als ongegrond.

Het is uiteraard niet omdat de wet voorziet in een beroepsmogelijkheid, dat dit ipso facto tot gevolg heeft dat het door de vreemdeling ingestelde beroep ontvankelijk en/of gegrond is.

Verzoeker voert overigens ook geen schending aan van een verdrags- of wetsartikel of enige andere regel aan die betrekking heeft op 'het ontzeggen van een rechtsmiddel'. Ook dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

Uiterst ondergeschikt laat verwerende partij nog gelden dat het gegeven dat de periode waarvoor het visum werd aangevraagd, reeds verstreken was op het ogenblik dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak behandelde ter zitting en nadien uitspraak deed, ook van verzoeker zelf te wijten is.

Krachtens artikel 9 van de Visumcode kan een visumaanvraag reeds 3 maanden voor het voorgenomen bezoek ingediend worden. Verzoeker heeft het derhalve aan zijn eigen houding te wijten dat het beroep tot nietigverklaring tegen de weigering van zijn visumaanvraag niet tijdig kon worden behandeld.

Verzoekers beschouwingen falen naar recht en kunnen niet worden aangenomen.

Het enig middel van verzoeker kan niet worden aangenomen.”.

6. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoeker toe dat hij in zijn visumaanvraag steeds een verblijfsperiode moet opgeven, dat die verblijfsperiode bij een beroep tegen een weigeringsbeslissing steeds in het verleden zal liggen en dat dergelijke weigeringsbeslissing dus nooit ten gronde zou worden beoordeeld met als gevolg het volledig ontbreken van een wettigheidscontrole en de schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

De precieze verblijfsperiode is voor de verzoeker onbelangrijk, hij heeft ze enkel opgegeven omdat dit werd gevraagd. Daarom kan de verwerende partij niet dienstig naar rechtspraak betreffende een visum type C verwijzen, waar de vergunning en de geldigheidsperiode onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden.

Vermits de behandeling van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meer dan 8 maanden in beslag heeft genomen, ligt het niet aan de verzoeker dat zijn beroep niet tijdig kon worden behandeld.

Beoordeling

7. Anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen en thans door de verwerende partij wordt voorgehouden, gaat het belang niet teloor door het enkele feit dat de termijn waarvoor een visum kort verblijf oorspronkelijk werd aangevraagd reeds is verstreken. Alleen al door de proceduretermijnen is de behandelingstermijn van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen veelal langer dan de termijn waarop een beslissing met een in de tijd beperkte uitwerking betrekking heeft. Uit niets blijkt dat de wetgever beroepen tegen dergelijke beslissingen uit de in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft willen sluiten. Zo kan bijvoorbeeld rekening worden gehouden met het risico dat een verzoeker loopt om in de toekomst met eenzelfde onwettig geachte beslissing te worden geconfronteerd en met de mogelijkheid om een carrousel van onwettige beslissingen te kunnen doorbreken.

De annulatierechter dient bij het onderzoek van het belang de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken, hetgeen buiten de bevoegdheid van de Raad van State als administratieve cassatierechter valt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag zich daarbij echter niet beperken tot de algemene stelling dat de termijn waarvoor het visum was aangevraagd is verstreken en dat voor het verleden geen visum kan worden uitgereikt om te besluiten dat de verzoeker “derhalve” geen belang bij de vernietiging van de weigeringsbeslissing heeft. Op die wijze schendt hij immers de inhoud van het begrip belang als primaire ontvankelijkheidsvereiste, hetgeen door de verzoeker duidelijk in het huidige middel is opgeworpen en hetgeen bovendien de openbare orde raakt. Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 74.685 van 7 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig februari tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**